

Likus keturiems mėnesiams iki kelionės pradžios laukė ilgas pasirėngimas. Sunkios ir daug ištvėrmės reikalaujančios treniruotės neatbaidė nė vieno iš septynių žygeivių klubo „Ažuolas“ narių, pasiryžusių įveikti dar neišbandytą aukštį. Viską organizavome patys, todėl reikėjo pasirūpinti bilietais, transportu, vizomis, atidžiai peržiūrėti įrangą, suskaičiuoti maisto kiekį, pasikartoti ir pirmosios pagalbos pamokėles, surinkti vaistinėle. Vadui (žygeivių klubo pirmininkui) teko atsakingiausia užduotis – išstudijuoti ir suplanuoti žygio maršrutą.

Kelių parų kelionė autobusu, lėktuvais – ir mes jau Azijoje! Dieną praleidžiame Oše (antras pagal dydį Kirgizijos miestas), kol susitvarkome dokumentus. Azijos gyvenimo ritmas – ramūs gyventojai, gatvėse pilna egzotinių vaisių: abrikosų, vynuogių, arbūzų, krūvos melionų. Turguje gali rasti visko – vaistų, drabužių, darbo įrankių, indų ir kokio tik širdis geidžia maisto.

Laiką mieste leidome naudingai: vieni rūpinosi dokumentais, kiti ieškojo automobilio, kuris nuvežtų likusius 300 km iki kalnų, dar kiti pildė maisto atsargas.

Po dienos kratymosi autobusiuke paspaudžiame geram vairuotojui ranką ir susitarę, kad po septyniolikos dienų jis atvažiuos čia mūsų pasiimti, atsisveikiname. Liekame vieni akmenuotoje dykumoje. Prieš mus atsiveria snieguotos viršūnės.

Žygio pradžioje ramino saulėtas oras ir vietinių gyventojų vaišingumas. Vasarą jie gyvena jurtose kalnų papėdėje 3 kilometrų aukštyje. Svečius vaišina vietine duona, šviežiu sviestu, sūriu, „airanu“ (jų specialiu būdu raugintu pienu). Toliau pastatytos jurtos gyventojai siūlė arbatos, vietinių garumynų. Pasak kirgizų, mes buvome antra turistų grupė jų kaime.

Pirmosios dienos buvo gana sunkios, nes reikėjo pripratinti organizmą prie neįprasto ritmo – anksti keltis, greitai susipakuoti daiktus, nešti kuprinę, iš pradžių sveriančią apie 30 kilogramų. Maisto kiekis buvo minimalus. Ėjimą apskunkino

KTU žygeiviai Lenino viršūnėje

Agnė MATONYTĖ
Dizaino ir technologijų fakulteto studentė

Įpratome sutikę seną pažįstamą ar draugą išgirsti vis tą patį klausimą – į kokį pasaulio kraštą, į kokius kalnus šiemet trauksite? Žygeiviai neabejoja, kad žiema yra tinkamiausias laikas planuoti vasaros keliones į kalnus, tačiau išpūdziai iš praėjusio žygio vis dar neišblėšę.

Pelnyta II vieta 2004 m. Lietuvos alpinizmo ir kalnų turizmo čempionate ir III vieta Baltijos šalių čempionate, nuotraukos ir kitataučių bičiulių alpinisčių laisškai neleidžia pamiršti išgyvenimų, patirtų praėjusią vasarą septyniems ažuoliečiams kopiant į Lenino viršūnę (7134 m) Pamyro kalnuose (Kirgizija).

Nusileidimas nuo perėjos pro tirštus debesis

Lenino viršūnėje 7134 m aukštyje

Mariaus RUMPIO nuotraukos

nuolatinis kilimas į viršų, byrančys akmenys po kojomis. Apie aukštį priminė „kalenantys varnėnai galvoje“ (kalnų turistų žargonu – galvos skausmas, atsirandantis nuo aukščio). Tai padeda ištvėrti priešais stūkstantys nesibaigiantys sniegnai ir sniego lavina, griaudėjanči tolumoje. Lipant kuo aukščiau, apačioje palikti rūpesčiai atrodo vis mažesni ir mažes-

ni, galų gale sunkiai įžiūrimi...

Pasimėgavę iš sniego ir kondensuoto pieno pagamintais ledais, ant pirmos mūsų perėjos pradėjome kelionę link kitos – Dzeržinskio viršukalnės, esančios šešių kilometrų aukštyje. Iki jos – keturios dienos kelio ledynu.

Įsiminė ilgas nusileidimas nuo perėjos, kuomet besimau-dant debesyse staiga po kojo-

mis esantis rūkas prasisklaidė, o pro „skylę“ pasimatė begalinis žalias slėnis kažkur toli nuo mūsų – ir taip sunkų kvapą gniaužiantis vaizdas.

Stovykloje, Lenino viršūnės papėdėje, sutikome daug alpinistų iš Prancūzijos, Rusijos, Turkijos, Čekijos, Latvijos. Nustebome, kad čia pardavinėjo įvairiausią maistą. Ilgai dėliojome daiktus, mat reikėjo pasiimti tik reikalingiausius.

Stovykloje sutikti ką tik nuo viršūnės nusileidę latvių alpinistai įspėjo apie didelį šaltį (30 laipsnių) viršuje. Judėjome viršūnės link. Oro trūkumas neleido žengti daugiau nei 20 žingsnių nesustojus. Pamažu pasiekėme ir antrąją stovyklą 5300 metrų aukštyje. Apėmė keista ramybė. Viskas – ir palapinių statymas, ir sniego tirpdymas, ir valgio virimas – lyg sulėtintame filme.

Iš ryto vėl viršūn. Dešimt žingsnių – sustojimas atsikvėpti, vėl mintyse kas žingsnį skaičiuoji iki dešimties, o atrodo, lyg kilometrą būtų nubėgęs, kvapą atgauni tik sustojus sekunde pailsėti. Iš kišenės ištrauktas saldainis suteikia papildomų jėgų. Liko apie 100 metrų iki palapinės vietos, o kelias iki jos truko dar pusvalandį. Likusį pusdienį gurkšnoda mi arbatą gerėjomės kalnynų vaizdais, besitęsiančiais iki pat horizonto. Žvurbus vėjas ir šaltukas neleido pamiršti, kad esame aukštai virš debesų.

Rytui išaušus judėjome viršūnės link. Sniege įspaustos anksčiau lipusių į viršūnę alpinistų pėdos leido negalvoti apie maršrutą. Kiekvieno raumens menkiausias judesys reikalavo milžiniškų pastangų. Likus vos keliems metrams iki viršūnės ėmėme dvejoti, ar spėsime užlipti iki ketvirtos valandos. Kalnai čia turi savas taisykles – nespėsi užlipti, turėsi apsisukti ir leistis žemyn, nes kitaip negrįši į stovyklą. Milžiniškomis pastangomis pasiekėme viršūnę. Kitą rytą stovykla skendėjo tirštame debesyje, aplinkui visur balta, sunku atskirti orą nuo sniego. Įkopimas viršūnėn buvo tarsi stebuklas: gamta nepašyktėjo gero oro, saulė rodė kelią, o debesy mus iš tolo aplenkino.